

Sr. Director de "La Garrotxa".

Distingit Sr.: Molt em plauria que inserís, en la secció corresponent d'aquest setmanari que dirigeix, el següent escrit:

No és pas el primer cop, ni és gaire fàcil que sigui l'últim, que em serveixi d'aquest setmanari per a exposar la meua inquieta opinió.

Arbres sí? Arbres no? La problemàtica olotina avui, no és pas, en el fons, aquesta polèmica gairebé enfadada entorn de si cal sacrificar un arbre o cent, sinó en el nombre cada dia més notable de vehicles, els quals, imperiosament, inevitablement, necessiten noves vies o un arranjamant de les antigues, a fi d'aconseguir una fluïdesa circulatòria acceptable. És el signe del temps en què vivim. La ciutat, ara, ha esdevingut estreta, com acostuma succeir sempre—sigui pel que sigui—, que la visió del futur és esquifida, migrada, negativa. La dita polèmica, doncs, comença ésser, o qui sap si ja ho és, com una mena de malaltia col·lectiva, una mania, la qual no ens deixa veure el bosc.

Així, en principi, vaig contestar una enquesta que se'm va adreçar fa temps: que la problemàtica no provenia dels arbres, sinó de la circulació, la qual necessitava, ja llavors, més espai cada dia, mentre que les places i els carrers de la ciutat mantenien un traçat antic, arcaic.

Ara bé; què s'ha fet, en el decurs dels anys, per a resoldre-la? Ben poca cosa, per no dir res, mentre que altres pobles i viles i ciutats—la qual problemàtica era força més difícil—han aconseguit, si més no, una més que acceptable fluïdesa del trànsit, mitjançant vies de circulació amples, sovint fora del casc de la ciutat. Ací, a Olot, hem anat ofegant-nos mica a mica, alhora que projectes i més projectes s'esvaïen ja a la naixença.

¿Què se n'ha fet d'un antic projecte—o si no ho era se'n va parlar força—d'enllaçar la carretera de Santa Coloma, per allà la que duu a La Moixina, amb la carretera de Girona per Besalú, aproximadament a La Rodona? ¿Què se'm dirà, dins d'un caient més reduït, del projectat traçat plaça Palau carretera de Girona per Besalú, entre la fàbrica Bassols i l'antiga casa Deu, el qual inutilitzava l'insuportable encreuament d'avui entre la dita fàbrica, carrer del Carme i antic firal dels bous? ¿Què es diu, avui, del trajecte plaça Palau a Sant Cristòfor, en el qual ni gairebé no hi ha voravies? ¿I de la malaguanyada i més que provinciana plaça Mercat, ben

diferent del projecte antic? ¿I del pont de la Ceràmica? ¿I de les escoles d'ensenyament? ¿I d'un possible palau d'Esports? ¿I d'un millor servei públic d'higiene? ¿Què s'ha dit i què es diu del "magnífic" magatzem o fàbrica—no ve pas d'un pam—construït en el llindar d'un dels més bells paratges olotins, com és el Parc Municipal? La llista, tanmateix, es faria interminable.

Si una vintena d'anys enrera, ja d'actualitat aquesta "cosa" que en diem el passeig de Barcelona, algú hagués tingut una visió més àmplia del futur, sense tenir en compte ni les crítiques ni els interessos d'una minoria atafegada en què el foraster no se li escapés de les mans, i una altra—també minoria—aferrada al respectiu feude, segurament que aquesta "cosa" al·ludida faria temps que seria exactament un PASSEIG, AMB ARBRES I TOT, potser el millor de la ciutat, mentre que el trànsit rodolària per altres indrets i sense malmetre ni "taponar" cap carrer de la ciutat. Ara, però, amb arbres o sense, el seu arranjamant és de necessitat indiscutible. No admet cap mena de demora, ni la previnguda de les al·ludides crítiques, siguin de caient local o forà. La disconformitat calia demostrar-la forces anys enrera, quan hi havia solucions més viables cara al futur. Avui, el creixent trànsit de vehicles ofega la majoria dels viants, majorment aquells que un dia sí i un altre també som testimonis de les "hores punta", del fang, de la pols, de la manca de llum, dels atapeïments. Aquells que gairebé sempre callem; aquells que el jornal mínim ens obliga a les hores extra i no ens deixa gaire temps per altres trifulgues que no siguin positives.

Que consti que no tinc res a dir en contra dels arbres (sóc partidari, arbres sí). El que m'inquieta és la passivitat i aquest afany gairebé endèmic en no comprometre's massa. I quan algú, amb més o menys d'encert, preté fer quelcom positiu, llavors d'altres, sovint sota la direcció de batutes estranyes, clamen al cel perquè no es toqui res. Ni més ni menys que pretenir fer la "guitza" a la "mínima" iniciativa municipal existent des de fa anys i panys.

Ja seria hora de que ens proposéssim bandejar per sempre aquest estira i afluixa interminable i comencéssim per fer quelcom positiu. Ja seria hora de que ens adonéssim de l'augment progressiu de vehicles de motor. Es vulgui o no, ens agradi o no ens agradi, és un problema que cal enfrontar, sempre, és clar, que no ens interessin més els quatre interessos creats i les llargues i insuportables cues tarragonines o gironines, per exemple, i que aquell "Com Olot enlloc" ens arribi a fastiguejar i faci riure gairebé pertot.

Agraït a la bestreta, per la seva amabilitat, ben atentament el saluda,

Joan Busquets Solà

Para su calefacción

Nuevos tipos de quemadores a petróleo de gran rendimiento y economía.

CREMOLEO



OERTLI

Distribuidor para la provincia

Talleres Meléndez

Figuerola 34, Tel. 20-14-37, GERONA

Para informes en OLOT

Pedro Jordá

c. Fontanella 30 2.º, Tel. 26-10-59.